

PARADA LITERÀRIA

UN RECORREGUT GROC, DOS VIDES I UNA PASSIÓ

Em dic Marc i tinc 13 anys. Ja fa molt de temps que jo i la meua àvia recorrem Barcelona amb metro. Com que ella no té carnet és la manera més còmoda de moure'ns per la ciutat.

La meua àvia no és de les típiques padrines que porten les ulleres a la punta del nas, ni rulls per casa, ella porta el cabell curt i modern i un somriure a la cara, però el que la fa especial és que sempre xerra. No obstant, quan agafem la L4 groga, la que ens porta, del Passeig de Gràcia a la Barceloneta, veig com la seua cara canvia. No se' explicar-ho ben bé, però em deixa intrigat. Avui la preguntare:

-Àvia què té per a tu aquest recorregut que fa que canvi el teu somriure per una mirada perduda en el temps?

-Fill meu, ja fa més de 50 anys que faig aquest recorregut, de la Barceloneta al Passeig de Gràcia, on treballava des de molt jove. Aquí ser on vaig conèixer una persona molt especial, un noi que des del primer dia va atreure tota la meua atenció. Ho recordo com si fos ahir, portava uns pantalons i una camisa blau marí, llegia un llibre amb la tapa marró i amb una mà subjectava una bossa amb el dinar.

Cada dia quan el metro s'aturava a l'estació Jaume I, el buscava, buscava el seu rostre entre la multitud. S'acostumava a seure en un seient al final del segon vagó. Quan ell arribava, mirava com llegia i com passava les pàgines del llibre de la tapa marró. I així vam passar els mesos.

El 26 de juny de 1964, l'últim dia d'abans d'estiu, era l'últim recorregut que tenia per veure'l abans de començar unes petites vacances. Just quan estàvem arribant al Passeig de Gràcia, el metro va frenar de cop i jo vaig caure a terra. Ell em va ajudar a aixecar-me em va preguntar com estava i jo el vaig respondre que marejada i aquell noi em va convidar a prendre una cervesilla en una petita cafeteria anomenada Roma, la qual avui en dia ja no hi és. Allà vam estar parlant, ell em va dir que es deia Esteve i que treballava en una petita fàbrica com a comptable. Suposo que ja deus saber de qui parlo, oi? A partir de llavors vam sortir durant dos anys.

El 26 de juny de 1966, ell em va portar a la cafeteria Roma, allà es va agenollar davant meu i va donar-me un petit anell, allò era tot el que es podia permetre, però de sobte, l'avi, va treure el llibre de la tapa marró, aquell que hi ha damunt la meua tauleta. És la manera de sentir-me prop d'ell, des que ens va deixar, ara ja fa 13 anys. L'avi em va explicar que en aquell llibre hi havia escrita la nostra història d'amor i que volia que els dos escrivíssim el punt final de la última línia del nostre viatge.

Nom i cognoms: Ariadna Agustí Expósito
Escola: INS MANUEL de PEDRO (Tàrraga)
Curs: 2a ESO Categoria: 3

